

Pınar Göçer

ANNEANNEM BİR FİLM YILDIZI

Kuzey Kutbu'na Seyahat

Okul otobüsümüz, iki katlı evlerin sıralandığı sokağımıza girdi. Evimizin önünde durunca sınıf arkadaşım Harry ile birlikte araçtan indik. Harry'lerin evinin bahçesiyle bizimkini ince bir çit ayırıyor. Ertesi gün görüşmek üzere sarı saçlı arkadaşım ile vedalaştık.

Mavi gözlü olmama rağmen, İngiliz çocuklardan farklı görünüyorum. Onların ten rengi çok daha beyaz... Ben anneme benziyorum, kardeşim Can ise babam gibi siyah saçlı ve kahverengi gözlü.

Yıllardır İngiltere'de yaşıyoruz. Londra'ya yakın küçük bir üniversite kasabası burası. Annemle babam, birer bilim insanı ve çevre bilimleri uzmanı olarak ders veriyorlar. Aynı zamanda da araştırmalar yapıyorlar. Üniversiteyi Türkiye'de okumuş, ardından İngiltere'ye yerleşmişler.

Yaşadığımız yerde üniversite olması nedeniyle dünyanın her köşesinden gelen insanlar var. Kasaba halkı yabancılara alışkın...

Hem ben hem beş yaşındaki kardeşim Can, bu küçük kasabada doğduk. Annemin ana dilimizi konuşa-bilmemiz konusundaki çabaları sayesinde İngilizce ve Türkçeyi aynı anda öğrendim. Okulda Fransızca ders-leri de alıyoruz. Can, anaokuluna gidiyor. Annemler iş çıkışı onu da alıp eve geliyorlar. İkisi de iklim değişik-likleri ve kutup buzullarının erimesinde sera gazlarının etkisi üzerine çalışıyorlar. Bu nedenle evimizde çevre kirliliği ve küresel ısınma sohbetlerinin sonu gelmez. Annemle babam, pek çok kişinin farkında bile olmadığı, birtakım bilimsel veriler yüzünden dünyanın geleceğin-den bir hayli endişeli.

Akşam yemeğinden sonra babam ve kardeşimle birlikte bisiklet gezintisine çıktık. Evimizin ilerisindeki tepeden denizi seyrettik. Denizlerdeki akıntıların, ik-limlere olan etkilerini bir kez daha anlattı babam. Bir ressamın tuvalinde uçsuz bucaksız maviliğin, derin bir huzurun simgesiymiş seyrettiğimiz. Eğer bir bilim insanı-nın çocuğuydysanız huzur hissetmenin yanında, gelece-ğe dair tasalanmanız da olasıydı.

Okulların yaz tatiline girmesine az bir zaman kaldı. Büyük ihtimalle her zamanki gibi yine Türkiye'ye gide-ceğiz. İstanbul'da babaannem ve dedemin oturduğu apartmanda bir dairemiz var. Senede bir kere gidebi-liyorum ama ülkemi öyle çok seviyorum ki... Sabahları doğan güneşin rengi daha canlıymış gibi geliyor. Ağaç-ların yeşili, çiçeklerin pembesi göz alıyor.

Türkiye'ye gideceğimiz için oldukça heyecanlıyım. Anneme tatil programımızı soruyorum. Beni duymuyor bile. Son günlerde kafasını karıştıran bir şeyler var. Alt kattaki küçük çalışma odasına kapandığında bilgisayardan birileriyle görüntülü konuşma yaptığını tahmin ediyorum. İçeriden gelen sesler duyuyorum.

Nihayet durum anlaşıldı. Bir akşam Can'la elimize birer bardak süt almış, çizgi film izliyorduk. Babam gelip televizyonu kapattı. Kardeşim mızımızlandıysa da konuşmamız gereken önemli bir konu olduğunu söyledi. Can'ı kucağına aldı ve bir sandalyenin ucuna ilişen anneme göz kırptı.

Babamın anlattıklarına göre okul kapanır kapanmaz Türkiye'ye yolculuk edecektik ama iki kardeş gidiyorduk sadece. Annemin teyzesi, bir-iki güne kadar İngiltere'ye gelecek ve bizi götürecekti. Uçakla İstanbul'a ulaşacak, oradan büyük teyzemizin otomobiliyle anneannemin yaşadığı sahil kasabasına geçecektik.

Büyük teyzemiz çok eğlenceli bir kadındır. O yüzden bir sorun yoktu, güzel bir yaz bizi bekliyordu demek ki. Annemin yüzüne baktım, gözlerini kaçırdı. Sıkıntılı bir şekilde sol elinin başparmağını kemiriyordu.

"Ne zaman döneceğiz?" diye sordum.

"Bir yıl sonra döneceksiniz kızım," dedi babam.

İki kardeş çığlık atıp yerimizden fırladık. Can'ın bardağındaki süt üzerine döküldü.

“Ben gitmek istemiyorum,” diyerek ağlamaya başladı.

“Bir yıl çok uzun bir zaman, okulum ne olacak?” dedim endişeyle.

“Buzulların erimesinin iklim dengeleri üzerindeki etkilerini daha önce anlatmıştım...” diye söze başladı babam.

“Yine mi buzullar baba? Lütfen buzullarını bir kerecik kenara bırakıp bize neler olduğunu açıkla mısın?” dedim.

Ellerimle yüzümü tuttum, ateş saçıyordum sanki.

Babam dudaklarını sıktı, “Annenle, Kuzey Kutbu’na gidip araştırma yapmak için bir davet aldık,” dedi.

“Bana bunun bir yıl süreceğini mi söylemeye çalışıyorsun?” dedim.

“Kuzey Kutbu’ndaki deniz buzulları, her geçen yıl eriyor. Araştırma yapmak üzere bir araştırma gemisinde çalışacağız. Birçok ülkeden bilim insanıyla bir arada olacağız. Biz annenle buzul yapılarını inceleyen bilim insanlarına dâhil olurken başka bir ekip ise Kuzey Kutbu’nun doğal yaşamındaki sorunları gözlemleyecek. Çok kapsamlı bir proje bu,” deyip sustu.

Parmağını ağzından çıkaran annem, “Üstelik baban, projenin başkanlığını yürütecek,” dedi.

“Dünyanın geleceği ve biraz da kariyerimiz için bu çalışmayı çok önemsiyorum,” dedi babam.

“Siz uğraşıp didiniyorsunuz ama büyükler çevreyi kirletmekten, doğayı tahrip etmekten vazgeçmiyorlar,” dedim.

“Biz de onlara karşı mücadele etmekten vazgeçmeyeceğiz. Göreceksin zafer, çevrecilerin olacak,” dedi babam.

“Ben de sizinle geleceğim,” dedi Can.

Annem oturduğu sandalyeden kalktı ve kardeşimin önünde diz çöktü.

“Çalışacağımız gemi çocuklara uygun değil tatlım ama sana söz veriyorum, her akşam görüntülü konuşma yapmak için arayacağım,” dedi.

Annemle babam karar vermişti, istesek de istemesek de onlardan bir yıl boyunca uzak kalmak zorundaydık. Bu duruma katlanmak yetmezmiş gibi okulumdan da olacaktım. Türk okullarında neler öğrettiklerini dahi bilmiyordum.

Rubiş

Büyük Teyzem her sene İngiltere'ye gelir. Uzun süre bizimle kalır, ona son derece alışkınız. Hayatı boyunca hiç evlenmemiş. Bu yıl yetmiş dokuz yaşına basacak. Annemi de o büyütmüş. Adı Dilruba. Annem k   ken teyzesinin ismini söyleyemez, Rubiş dermiş. Doğal olarak o bizim de Rubiş'imiz. Yanımızda olduğu sürece kendimizi güvende hissederiz.

Beni asıl endişelendiren anneannem. Onu yaz tatillerimde sadece bir-iki gün görüyorum. Çok fazla konuştuğunu duymadım. Karşılaştığımızda iki yanamızdan  per, ardından yokmuşuz gibi davranır. Eski bir aktris. Annemin babası olan dedemse sinema filmi y netmeniymiş. Bir keresinde anneannemin başrolünde olduğu bir filmi y netecekm ş. O sırada tanışm şlar.  ylesine büyük bir aşk yaşam şlar ki dillere destan olmuş. Evlenmişler ve annem doğmuş. şöhret dolu yıllar akıp giderken dedem hastalanmış, bu dünyadan göçüp gitmiş.